

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku P. S.A. w W.

przy uczestnictwie D. B.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt XXIII Ga 2131/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 120,-
(sto dwadzieścia) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację wnioskodawcy P. Spółki Akcyjnej w W. od postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 20 sierpnia 2014 r., którym oddalony został wniosek wnioskodawcy o orzeczenie zakazu prowadzenia

działalności gospodarczej wobec D. B. Oddalenie wniosku nastąpiło wskutek nieudowodnienia istnienia bezspornych wierzytelności przysługujących wnioskodawcy względem N. sp. z o.o. z siedzibą w W. W tej sytuacji Sąd Rejonowy ocenił, że wnioskodawca nie posiada legitymacji procesowej czynnej jako wierzyciel w rozumieniu art. 376 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze.

Rozpoznając a następnie oddalając apelację wnioskodawcy Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Rejonowego. Stwierdził, że podnoszona przez uczestników na etapie postępowania apelacyjnego zmiana sytuacji procesowej, nie zmieniła słuszności wydanego orzeczenia Sądu pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 376 ust. 1, art. 189 i art. 376 ust. 1 w związku z art. 23 ust. 1 pkt 3, art. 25 ust. 1 oraz art. 30 ust. 1 Prawa upadłościowego. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w pkt I i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego. W odpowiedzi na skargę uczestnik wniósł o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawca z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wskazał na potrzebę wykładni przepisów Prawa upadłościowego, dotyczących postępowania mającego za przedmiot orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. Wątpliwości dotyczą w szczególności pojęcia wierzyciela w rozumieniu przepisów Prawa upadłościowego, które jest w błędnym odczytaniu stanowiska Sądu Najwyższego w postanowieniu z dnia 15 grudnia 2005 r., V CK 415/05 oraz w poglądach doktryny przedstawiane tak rygorystycznie, że czyni, zdaniem skarżącego

niemożliwe, a co najmniej nadmiernie utrudnione realizowanie uprawnienia do żądania orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Rozważając przedstawioną kwestię należy zauważyć, że skarżący uzasadniając swój wniosek oraz podstawy skargi kasacyjnej nie respektuje obowiązującego prawa, według którego (zwłaszcza art. 376 ust. 1 prawa upadłościowego) zasadność żądania orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej zależy od wykazania istnienia bezspornej wierzytelności wobec podmiotu, którego ma dotyczyć zakaz. Sądy w toku instancji wykazały, że o wierzytelność nadal toczy się spór, przy czym z uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego jasno wynika, iż nie chodzi o to, co eksponuje skarżący, jakoby wymagane było dla stwierdzenia wierzytelności posiadanie tytułu egzekucyjnego, czego oczekuje część doktryny. Mimo więc wielu słusznych stwierdzeń w uzasadnieniu skargi kasacyjnej odnośnie do znaczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej i potrzeby, aby podlegał temu zakazowi uczestnik postępowania, to na obecnym etapie stosunków prawnych między uczestnikami tego postępowania nie ma potrzeby roztrząsania pojęcia wierzyciela, skoro toczy się spór o wierzytelność mającą przysługiwać wnioskodawcy do spółki, w której uczestnik pełnił funkcję jedyne go członka zarządu. Należy także zauważyć, że skarżący wbrew ustalonemu w tym względzie stanowiska Sądu Najwyższego nie wskazał, które przepisy budzą wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie, można się tego tylko domyśleć z uwagi na podanie podstawy samej skargi (por. niedawne postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14; z dnia 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14 i z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ.).

W tym stanie rzeczy nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej w okolicznościach wskazywanych przez skarżącego według art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

db